

مسیحیت و امید

جاوید امید

ممکن است با این ضرب‌المثل وطنی آشنا باشید: «هر جا زنده گی است، امید است». این جمله حقیقت زیادی دارد. اما برعکس آن نیز صادق است. در بعضی از نقاط کشور ما چنین نیز می‌گویند: «امید زنده گی می‌آورد». ناامیدی یکی از غم‌انگیزترین موقعیت‌های زنده گی یک انسان است و میلیون‌ها نفر در کشور ما افغانستان و سایر نقاط دنیا، افراد ناامید هستند. اما خدا را شکر، من و تو نباید ناامید باشیم.

در رابطه به این موضوع، پولس، رسول عیسی مسیح در اول قرن‌تین ۱۳:۱۳ چنین می‌فرماید: «خلاصه این سه چیز باقی می‌ماند: ایمان و امید و محبت، ولی بزرگترین اینها محبت است». در این آیه، پولس رسول ما را با سه واقعیت بزرگ و پایدار ایمان مسیحی آشنا می‌نماید. ممکن ما این را تجربه کرده باشیم که بسیار چیزها در زنده گی ما آمده و رفته باشند ولی همه تاثیرات زودگذر داشتند. اما این سه واقعیت برای همیشه باقی خواهند ماند: ایمان، امید، و محبت.

پیروان مسیح موعظه‌های زیادی را در مورد ایمان و محبت شنیده اند. اما در مورد امید کمتر سخن رانده شده است. برای حفظ ایمان و

محبت، امید یک رکن لازم و ضروری است. اگر امید نداشته باشیم، ایمان ما به تدریج ضعیف شده و محبت ما کاهش خواهد یافت. پس امید گزینه یا وسیله نیست که اگر خواستیم آن را انتخاب نماییم و اگر نه خواستیم آن را انتخاب نه نماییم؛ بلکه امید بخش ضروری زنده گی کامل یک مسیحی می‌باشد. طوریکه

قبلاً به این ضرب‌المثل اشاره کردم که "هر جا امید است، زنده گی است" یا "امید زنده گی را می‌سازد". فکر می‌کنم حقیقت زیادی در آن وجود دارد. اما برعکس آن نیز درست است: «جایی که امید نیست، زنده

گی نیست». ناامیدی یکی از غم‌انگیزترین پدیده‌های است که یک انسان می‌تواند

آن را در زنده گی خود تجربه کند. برای درک بهتر امید، به اول تسالونیکیان ۱: ۲-۴ مراجعه می‌کنیم. در این قسمت، پولس رسول تصویری از قوم خدا، یعنی مسیحیان تسالونیکي را ارائه می‌دهد که از زنده گی مسیحی خود لذت می‌برند: ایمان دارند، امید دارند، و محبت دارند. پولس رسول هر سه این فضیلت‌ها را ذکر نموده و خدا را به خاطر آنها شکرگزاری می‌کند: «همیشه خدا را به خاطر آن فیضی که او در مسیح عیسی به شما عطا فرموده است شکر می‌کنیم».

واضح است که استقامت مسیحیان در تسالونیکي، پولس را متقاعد کرد که آنها واقعاً افرادی هستند که خدا آنها را انتخاب کرده است. آنچه در آنها دید، این سه واقعیت همیشه‌گی بود: ایمان، محبت، و امید. او در سخنان تأییدی خود در مورد آنها، از تعدادی کلمات مشخص برای توصیف ویژه گی‌های هر کدام این حقایق استفاده می‌کند. او از اعمال ایمان، محبت، و صبر امید سخن می‌گوید. قبل از هر چیز ایمان باید از طریق عمل خود را ثابت کند. ایمانی که فعال نیست مرده است.

پولس رسول در غلاطیان ۵: ۶ چنین می‌فرماید: «برای کسی که در مسیح است، داشتن و یا نداشتن ختنه چیز مهمی نیست. آنچه اهمیت دارد ایمان است که با محبت عمل می‌کند».

عمل ما بیانگر ایمان ماست. ایمان بدون عمل ایمان مرده است. پولس رسول تسالونیکي‌ها را به خاطر محبت‌شان تمجید می‌کند و از آنها می‌خواهد که بر آن بیفزایند. از اینجا مشخص می‌شود که محبت واقعی تنها در حرف نیست، بلکه عملکرد و بخشیدن می‌طلبد؛ آستین‌ها را بالا می‌زند و کاری مشخص انجام می‌دهد. محبت واقعی نیازمند تلاش و عمل است. محبت یک احساس منفعل نیست. محبت نیروی فعال و محرکی است که افراد را به فداکاری و کار برای دیگران سوق می‌دهد.

پولس خطاب به مسیحیان تسالونیکي می‌گوید: «صبر امید و پایداری امید شما قابل تمجید است.» پس می‌بینیم که امید، استقامت و سرسختی، صبر را به بار می‌آورد. بدون این ویژه گی‌های استقامت و استواری که امید ایجاد می‌نماید، ما به راحتی می‌توانیم فواید دو فضیلت اول یعنی ایمان و محبت را از دست بدهیم.

ایمان

امید

محبت

مسیحیت و امید

می‌کند: «اما مسیح به عنوان پسر و صاحب خانه‌ای وفادار است و ما آن خانه هستیم، به شرطی که آن اعتماد و اطمینانی را که امید به ما می‌بخشد، تا به آخر محکم نگاه داریم.»

باز هم توجه کنید که این امید باید تا آخر حفظ شود. من و شما باید امید خود را تا زمانی که این اتفاق برآورده شود، از دست ندهیم. به همین

دلیل است که نویسندۀ عبرانیان توصیه فوق را ارائه می‌دهد. برای اینکه جزء از خانواده خدا باشیم باید اعتماد و جسارتِ امید خود را تا آخر محکم نگه داریم.

نوع امیدی که باید به آن پابند باشیم، یک انتظار انفعالی و درونی نیست. بلکه بسیار قوی، بسیار مطمئن، پر از اعتماد به نفس است. این امیدی است که فریاد می‌زند، جسورانه به خود می‌بالد؛ البته نه به خودی خود، بلکه در خداوند.

پایان

سوال پیدا می‌شود که چگونه می‌توانیم این امید را که بسیار واقعی و مورد نیاز است به دست آوریم؟ پاسخ این است که امید نتیجه مستقیم تولد دوباره است و نتیجه مستقیم تولد دوباره توسط روح القدس، از طریق ایمان به عیسی مسیح است. امید از طریق اعتقاد خاص به مرگ، دفن و رستاخیز به وجود می‌آید.

این حقیقت را پطرس رسول در نامه اول خود تأیید می‌کند: «سپاس بر خدا، پدر خداوند ما عیسی مسیح، که به لطف بزرگ خود به وسیله رستاخیز عیسی مسیح از مرده گان، تولد نو و امید زنده به ما بخشیده است» (اول پطرس، فصل ۱:۳) این عبارت: "تولد دوباره برای امید زنده از طریق رستاخیز عیسی مسیح از مرده گان..." به ما می‌آموزاند که اگر به مرگ عیسی مسیح و سپس به رستاخیز او از مرده گان ایمان داشته باشیم، به قدرت خدا تولد جدید می‌داشته باشیم و با یک امید زنده به دنیا می‌آییم. امید از طریق رستاخیز عیسی مسیح از مرده گان به ما می‌رسد. اساس امید واقعی و پایدار، رستاخیز عیسی مسیح است. بدون رستاخیز عیسی مسیح، زنده گی ناامید کننده خواهد بود. این رستاخیز عیسی مسیح است که تولد تازه و امید زنده به ما بخشیده است. مهم است بدانیم که این امید باید تا تکمیل نجات ما ادامه یابد.

ما حقیقت اساسی دیگری را نیز در این نامه می‌بینیم. این آیه کمی بعد تر در همان فصل، در آیه ۱۳ نوشته شده است: «پس حواس خود را جمع کرده و هوشیار باشید. در انتظار آن فیضی که در وقت ظهور عیسی مسیح نصیب شما خواهد شد، با امید به سر برید.» آنچه پطرس در اینجا می‌گوید این است که: «روند نجات هنوز کامل نشده است.» یعنی تا زمان مکاشفه عیسی مسیح به طور کامل محقق نخواهد شد. در ضمن، من و شما باید کاملاً به آن رویداد آینده امیدوار باشیم. به عبارت دیگر، تمرکز نهایی تمام امید مسیحی، آمدن خداوند عیسی مسیح و مکاشفه او هنگام بازگشت است. همان طور که ما راه خود را در این زنده گی طی می‌کنیم، باید از این فرمان پطرس اطاعت کنیم. ما باید امید خود را کاملاً به فیض و برکتی که از طریق بازگشت عیسی مسیح، در شکوه، به ما خواهد رسید، قرار دهیم.

نویسندۀ عبرانیان جنبه مهم دیگری از امید را در عبرانیان ۳: ۶ بیان

رستاخیز مسیح

تولد نو

امید زنده